

Список використаних джерел:

1. Круглова Н. Ю. Хозяйственное право / Н. Ю. Круглова. – М. : Русская деловая литература, 1997. – 608 с.
2. Ілляшенко С. М. Менеджмент та маркетинг інновацій : монографія / С.М.Ілляшенко. – Суми : ВТД «Університетська книга», 2004. – 616 с.
3. Ілляшенко С. Н. Принципы формирования организационноэкономического механизма управления инновационным развитием субъектов хозяйственной деятельности / С. Н. Ілляшенко // Механізм регулювання економіки, економіка природокористування, економіка підприємства та організація виробництва. – Вип. – Суми : Вид-во СумДУ, 2000. – С. 98-108. 4. Федулова Л. І. Інноваційна економіка : підручник / Л. І. Федулова. – К. : Либідь, 2006. – 408 с.
4. Шумпетер Й. Теория экономического развития / Й. Шумпетер. – М. : Прогресс, 1982. – 465 с.
5. Ступак С. М. Управління інноваційним розвитком підприємства в нестабільному ринковому середовищі / С. М. Ступак // Вісник соціально-економічних досліджень. – Одеса : ОДЕУ, 2007. – Вип. 26 (62). – С. 149-154.
6. Інноваційний менеджмент : навчальний посібник / Л. І. Михайлова, С.Г.Турчина. – К. : Центр учбової літератури, 2007. – 248 с.
7. Ілляшенко С. М. Управління інноваційним розвитком: проблеми, концепції, методи : навчальний посібник / С. М. Ілляшенко. – Суми: ВТД «Університетська книга», 2003. – 276 с.

**ЕКОНОМІЧНА СКЛАДОВА ПРОЦЕСУ УПРАВЛІННЯ
ІННОВАЦІЙНОЮ ДІЯЛЬНІСТЮ**

Большая О.В.

Полтава, Україна

Інноваційна діяльність є системний та цілеспрямований вид діяльності, що спрямований на використання і комерціалізацію інновацій з основною метою досягнення високого соціально-економічного результату як для окремого підприємства чи організації так і країни в цілому.

Стратегічні завдання, що спрямовані на розвиток організації забезпечується створенням динамічної і гнучкої системи управління, що базується на широке делегування повноважень певним рівням менеджменту, які продукують інноваційні ідеї та втілюють їх у життя. Процес координації усіх робіт із залучення інновацій у роботу підприємства чи організації створюється власними силами та здійснюється підсистемою управління інноваціями.

Для вибору певного напрямку діяльності підприємства чи організації та ефективної організації процесу управління інноваційною діяльністю застосовуються певні економічні методи досліджень:

– метод аналогій базується на виборі підприємств чи організацій – аналогів за обраними критеріями та врахування головних суттєвих факторів, які коригують їх значення для підприємства чи організації, що аналізується. Підприємства-аналоги чи організації-аналоги повинні займатися ідентичним видом діяльності з тими, що аналізується;

– метод експертних оцінок – це особливий вид визначення основних характеристик окремих аспектів процесів, які визначаються на основі

суджень, висловлених експертами. Методи, що засновані на використанні експертних оцінок поділяються на дві групи: індивідуальні та колективні;

– метод сценаріїв – метод опису передбачуваного або можливого ходу подій у тій або іншій стороні, що стосується діяльності об'єкта. Сценарій складається, як правило, для складних об'єктів, які формуються з окремих елементів. Перед побудовою сценарію оцінюється його кожна складова. Найчастіше розробляють оптимістичний, песимістичний та реалістичний сценарії;

– метод Монте-Карло передбачає визначення показників за допомогою математичної моделі, яка піддається ряду імітаційних прогонів. Будуються послідовні сценарії з використанням початкових даних. Процес імітації здійснюється так, щоб випадковий вибір значень з певних розподілів вірогідності не порушував існування відомих або передбачуваних відносин кореляції серед змінних [1].

Управління інноваційною діяльністю дозволяє цілеспрямовано забезпечувати стійке функціонування і розвиток підприємства чи організації. Стійкість розвитку підприємства та організації є динамічною характеристикою і означає їхню здатність до постійної зміни та адаптації до умов зовнішнього і внутрішнього середовища, визначається прогресивними технологіями виробництва, оптимальним забезпеченням ресурсами та активами, використанням ефективних методів управління і оцінюється інтегральною результативною ефективністю інноваційного управління [2].

Система управління інноваційною діяльністю є відкритою системою та складається із поєднання елементів та підсистем. Ефективна її робота забезпечується через впровадження інноваційного процесу в організації та на підприємстві з метою отримання економічних, технологічних, соціальних та екологічних інновацій для розвитку суспільства. Оскільки, система управління інноваційною діяльністю підприємства є відкритою, то на вході в систему маємо всю необхідну інформацію та ресурси із зовнішнього макрота мікросередовища. Вихід із системи – економічні, соціальні, технологічні та екологічні інновації. Зворотній зв'язок забезпечує безперервний сталий інноваційний розвиток суспільства. Відповідно до правил формування відкритої інноваційної системи, управління інноваційною діяльністю будується на принципах системності, динамічності, наукової обґрунтованості, єдності цілей, гнучкості та ефективності [2].

Економічна складова процесу управління інноваційною діяльністю є однією з ключових аспектів успішного впровадження інновацій в організації та на підприємстві. Вона охоплює різні аспекти, пов'язані з ефективним використанням ресурсів та досягненням економічної вигоди від інноваційних зусиль.

Основні елементи економічної складової управління інноваційною діяльністю включають:

– фінансування, ефективність якого є необхідним для реалізації інноваційних проектів. Керівництво має забезпечувати належний фінансовий ресурс для досліджень та розробок, впровадження та масштабування інноваційних ідей. Це може включати інвестиції внутрішніх

або залучення зовнішніх джерел фінансування, таких як венчурні фірми та інвестиційні фонди або залучати гранти.

– оцінка ризиків є важливим фактором бо управління ризиками є необхідною складовою економічного аспекту інновацій. Визначення і оцінка ризиків дають можливість передбачення можливих загроз та небезпеки, що пов'язані із інноваційними проєктами та розробити певні стратегії для їхнього зменшення або уникнення, що допомагає забезпечити економічну стабільність і успішність інноваційної діяльності.

– маркетингові дослідження, які здійснюються через проведення маркетингових досліджень та дозволяють виявити потенційний попит на інноваційні продукти або послуги, а також з'ясувати усі переваги на ринку.

Список використаних джерел:

1. Економічне управління інноваційною діяльністю підприємства. URL : <http://www.economy.nayka.com.ua/?op=1&z=2480>
2. Василик Н. М. Система управління інноваційною діяльністю: сутність та складові. URL : <https://core.ac.uk/download/214857529.pdf>

ІНКЛЮЗИВНА ОСВІТА В КОНТЕКСТІ ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ

Булат А.Б.

Кременчук, Україна

Інновації – це впровадження будь-якої новизни в будь-яку роботу, процес, технологію, продукт, сервіс, систему, модель, яка дозволяє збільшити ефективність, поліпшити якість, вирішити проблему, щось удосконалити, досягти більшого, створити щось краще і т. д. Принципове поліпшення того чи іншого технологічного або управлінського процесу при його впровадженні є загальноновизнаним критерієм інноваційності.

Стосовно педагогічного процесу інновація означає введення нового в освітні цілі, зміст, методи, форми і засоби; організацію сумісної діяльності педагога та учня для досягнення стабільних і більш ефективних результатів засвоєння знань. В теорії обґрунтовано, що інновація не простий і лінійний феномен, а комплексний багатоступінчастий процес, що включає в себе цикли як прямого, так і зворотного зв'язку. Інноваційний процес, як правило, починається зі створення і апробації нововведення, потім йде аналіз результатів і, якщо потрібно, коригування, і тільки потім відбувається його впровадження в педагогічний процес і розповсюдження.

Існує велика кількість видів і типів інновацій. У практиці використовуються різні можливості впровадження нововведень, що ведуть до збільшення ефективності, покращення якості, оптимізації освітніх процесів. Дослідження еволюції інновацій дозволяє зробити висновок про те, що є такі інноваційні рішення, які, проникаючи точково, ведуть до більш значних позитивних ефектів у всій системі. Системні інновації – найбільш ефективні рішення в розвитку процесів, організацій, галузей, регіонів, мікро і макросистем [1].

Інновації відрізняються за ступенем впливу на розвиток всієї системи, в якій вони впроваджуються. У різних теоретичних джерелах автори